

Naar det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) talte om det uhyre Ansvar, maa jeg gjøre opmærksom paa, at naar jeg i det Hele taget føler, at jeg er ansvarlig med Hensyn til, hvad jeg fra min Side gjør og foreslaar, og med Hensyn til, hvad jeg kommer frem med her, og naar jeg ser hen til dette Ansvar, mener jeg rigtig nok, at jeg navnlig har Ansvaret for, at jeg virkelig for de Herrer kommer frem med Forslag om, hvad der bør anses for nødvendigt til Fædrelandets Forsvar. Det er den Side af Sagen, jeg skal se paa. Hvis jeg ikke tog Sigte paa efter Gvne at oplyse Thinget om, hvad jeg mener er nødvendigt til Landets Forsvar, og naar jeg ikke var villig til ved enhver Leilighed at deltage i en saglig Forhandling derom, svigtede jeg det Ansvar, jeg har. Men det andet Ansvar, som det ærede Medlem vil gjøre saa uhyre for mig med den store Sum, det trykker mig virkelig ikke. Jeg vil imidlertid udtale, at om jeg end ved Budgettets Udarbejdelse fortrinsvits tager Hensyn til de Interesser, som jeg i det Hele taget er sat til at varetage, vil jeg dog ikke nægte, at ogsaa jeg personlig har ligesaa megen Interesse som maasse de Fleste af de her tilstedeværende Herrer netop for de Interesser, som ere bleve saa meget omtalte i Gaar her, for de økonomiske Forhold her i Landet. Ogsaa jeg interesserer mig for, at der skal kunne gjøres Noget for at modarbejde den økonomiske Kruin, der truer vort Agerbrug, ogsaa jeg interesserer mig for Fiskeriet, som efter min Mening staar overordentlig langt tilbage, og vist kunde blive noget ganske Andet, naar det blev ophjulpet, men det Gne skal gjøres, det Andet ikke forsummes, og det, jeg særlig ikke skal forsumme, er at fremkomme med Forslag med Hensyn til Forsvarsforanstaltningerne. Fordi jeg iøvrigt ogsaa har Syn for, at der bør gjøres Noget i disse Retninger, jeg her antydede, vil jeg ikke just dermed sige, at jeg deler de Betragtninger, som ere komne frem derom. Naar saaledes en enkelt Taler talte om, at man maa lægge den allerstørste Vægt paa Kommunikationsmidlernes Udvikling, vil jeg bortset fra enkelte Hovedlinier, der maasse bør udbides, sige, at jeg vil være noget betænkelig ved at gaa ud over det, vi have. Det hænger maasse endog sammen med hele vor nuværende økonomiske Status, at vi ere gaaede noget for vidt i denne Retning. Jeg vil ogsaa være betænkelig ved at gaa ind paa et saa stort Foretagende som at bygge en stor Vesterhavshavn. Netop under Hensyn til den nuværende økonomiske Status vilde det vist ikke være rigtigt i dette Dømed, at benytte en saa overordentlig stor

Sum. Der kunde dog maasse frygtes for, at Fisserne vilde sige: Lad os se at komme ud over den øieblikkelige Nød, hjælp os med mindre Summer hist og her, saa kan det Andet vente til bedre Tider. Og det tror jeg, de vilde kunne have Ret i. Men disse Kommunikationsmidler høre jo ind under det, man kalder produktive Diemed, og som man saa tidt nævner i Modsetning til de militære Foranstaltninger; der er noget vist Bedaarende derved; man tror, at saasnart Formaalet med Noget blot er at fremme Produktionen, er det ligegyldigt, hvilken Beføstningen er. Jeg tror nu, at man har skuffet sig selv meget i denne Retning. Naar man er kommen saa vidt, som det synes, man er her i Landet, at ligesom man overalt har faaet et Postbud til sin Dør, saaledes vil man ogsaa have en Jernbane til sin Dør, saa frygter jeg for, at man er ved at gaa for vidt. — Jeg skal endnu henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg), som indledede Diskussionen om dette Finantslovsforslag. Jeg vil da sige til det ærede Medlem, at naar han samtidig med, at han udtalte Redebonhed til aaben, alvorlig, redelig, saglig Forhandling om Finantsloven, altsaa formodentlig ogsaa paa det krigsministerielle Omraade, strax dolerede over det Standpunkt, Forsvarslagen var bragt ind paa af dette Ministerium og specielt af mig — hvorved han naturligvis hentydede til de provisoriske Befæstningsforanstaltninger, der ere udførte i Løbet af de sidste Par Aar — maa han dog vel erindre, hvad Grunden er til, at Regjeringen har været nødt til ad provisorisk Veie at udføre saadanne Foranstaltninger, som Ingen mere end Regjeringen, specielt Ingen mere end jeg, kunde have ønsket, kunde have været trufne i fuld Overensstemmelse med dette Thing. Grunden er jo, at man her ikke tidligere har villet denne aabne, ærlige, redelige, saglige Forhandling, som der nu tales saa meget om. Jeg skal erindre om, at for ca. 3 Aar siden, i Sessjonen 1884—85, blev Befæstningslovsforslaget, indbefattende baade Land- og Søbefæstningen, fuldstændig afvist her i Thinget. Da man saa mærkede, at man ikke kunde faae Lovforslaget i sin Helhed til Forhandling, satte man Begyndelsen af Befæstningslovsforslaget ind paa Finantsloven, idet man tænkte: Der kan man da i det Mindste faae det til Forhandling; Andet kan da ikke tænkes. Men saa blev Finantsloven nægtet Overgang til 2den Behandling, og der kom altsaa ingen Forhandling i Stand. Da man nu Aaret efter igjen satte det ind paa Finantsloven, saa, medens man forhandlede